

файтонътъ зави изъ една голѣма гора и добриятъ старъ офицеръ имъ каза, че щомъ я изминатъ, ще се покаже градътъ. И наистина, слѣдъ като излѣзоха изъ гората, градътъ проблѣсна прѣдъ тѣхъ съ бѣлитѣ си високи кжщи, съ почърнѣли покриви и лѣскави кубета. Слънцето се готвѣше да зализа и лжчитѣ му се отражаваха въ прозорцитѣ на далечнитѣ кжщи, сѣкашъ въ тѣхъ горѣше нѣкакъвъ яркъ огънь.

— Тамъ оная кжща съ високия покривъ и многото прозорци, дѣто се види въ лѣво отъ крайната черква, е нашата кжща. — Каза полковникътъ и посочи къмъ близкия вече градъ. — Тамъ съмъ се родилъ азъ, тамъ съмъ се училъ и отрасналъ.

Файтонътъ скоро загърмѣ изъ каменнитѣ улици на стария голѣмъ градъ. Тѣ се издигаха и спущаха, минаваха край широки дворове, потънали въ зеленина, край високи сгради, кжщи и дукани, и стариятъ полковникъ имъ посочваше сградитѣ и мѣстата, които тѣ трѣбваше да знаятъ — училищата, черквитѣ, театритѣ, градската градина и пазарището; той щѣше да имъ посочи и болницитѣ, но отеднажъ си дръпна прѣста — стана му нѣщо болно и тежко, не му се искаше да имъ напомня за тѣхъ и за всичко, което е свързано съ паметта на тѣхния баща, на неговия славенъ фелдфебелъ.

Той ставаше се по-приказливъ, и лицето му сѣкашъ подмладѣваше, а очитѣ му бѣгаха живо отъ кжтъ на кжтъ. Пжтътъ възвиваше вече край нѣкакъвъ живъ плетъ, задъ който се виждаха дървета и стари, почернѣли отъ врѣмето покриви.

— Ето, най-сетнѣ стигаме, дѣца, — каза той, и сърдчицата на малкитѣ момиченца се свиха отъ неизвѣстенъ страхъ и прѣдчувствие. Но старецътъ